

De eerste prijs

‘**W**ie het eerste thuis is!’

Thelma springt over de kleine heg van het plantsoen en rent het grasveld op.

‘Dat is niet eerlijk’, roept haar tweelingzus Ellis die haar achterna rent. Ze houdt haar rugtas met beide handen op haar rug vast, zodat deze niet van haar schouders zakt.

Thelma heeft de straat aan de overkant van het plantsoen al bereikt en slingert behendig om twee geparkeerde auto’s heen.

‘Deze keer win ik’, roept ze triomfantelijk. Ze kan de voordeur van hun huis al zien.

Ellis stopt met rennen. Ze weet dat ze verloren heeft. Hijgend buigt ze voorover en leunt met haar handen op haar knieën. ‘Ik krijg jou nog wel, zusje’, mompelt ze.

Als ze opkijkt, ziet ze in haar ooghoeken een vrachtwagen de straat inrijden. In een flits ziet ze haar zus de weg oprennen.

‘Thelma! Stop!!’

Maar Thelma steekt haar hand op en rent door. Ze laat zich deze overwinning niet afpakken.

‘Thelma ... Kijk uit!!!’

Ellis schreeuwt het uit. De vrachtwagen is nu vlak bij Thelma. Zo te zien, heeft de chauffeur haar niet gezien, want de wagen mindert geen vaart.

Ellis beseft dat ze snel moet zijn. Ze gooit haar rugtas van haar schouders en vliegt naar voren. Met een grote sprong springt ze op de motorkap van een geparkeerde auto en glijdt er aan de andere kant weer vanaf. Ze is nu vlak bij

haar zus. In haar ooghoeken ziet ze de vrachtwagen op hen afkomen.

Met een laatste krachtinspanning duikt ze naar haar zus toe en samen rollen ze over de grond. Achter haar hoort Ellis de vrachtwagen passeren. Een koude windvlaag waait over haar heen.

‘Alles goed?’ vraagt ze bezorgd als ze overeind krabbelt.

Thelma draait zich om. ‘Ben je nou helemaal?’ roept ze boos. ‘Jij kunt ook echt niet tegen je verlies, he?’

Verbaasd kijkt Ellis haar zus aan. Is ze nu boos?

‘Maar ...’

Thelma staat op. ‘Niets te maren. Ik had bijna gewonnen. En jij verpest alles weer met je wilde gedoe.’

Ellis’ mond valt open. ‘Ik heb je gered, hoor!’ roept ze beleedigd. ‘Die vrachtwagen reed je bijna omver.’

‘Welke vrachtwagen?’ lacht Thelma schamper. ‘Mens, je verzint ze waar je bij staat.’

Heel even is het stil. Ellis perst haar lippen op elkaar. De schrik zit er goed in. Ze voelt haar benen trillen en haar hoofd draaien. Ze waren bijna dood geweest! En haar zus heeft het niet eens in de gaten gehad! Ze voelt haar ogen prikken.

‘Ik ...’ Ellis draait zich om. ‘Laat maar’, mompelt ze en ze loopt terug naar haar rugtas. Haar gezicht is lijkbleek.

‘Ellis?’ Thelma loopt achter haar zus aan. ‘Sorry ... ik ... wat ...’

Ellis reageert niet. Ze pakt haar rugtas op en klopt deze af. Heel even haalt ze diep adem. Ze voelt de spanning in haar lichaam langzaam verdwijnen.

‘Ellis?’ Thelma staat naast haar en legt haar hand op haar schouder. ‘Was er echt een vrachtwagen?’

Ellis knikt.

‘Dus je hebt me gered?’ stamelt Thelma.

Ellis knikt weer. Haar mond voelt droog aan.

‘Wil je dat nooit meer doen?’ stamelt ze. ‘Ik dacht echt ...’ Ze slaat haar armen om haar zus heen. ‘Nooit meer wedstrijdje naar huis rennen’, zegt ze.

In de verte gaat de deur open en mevrouw Bongers komt naar buiten.

‘Thelma ... Ellis ... waar blijven jullie nou?’

De tweeling steekt de straat over en wordt luid blaffend begroet door Spikkel, hun hond.

‘Wat zijn jullie laat!’ zegt mevrouw Bongers als de meiden in de gang staan en hun jas uittrekken. ‘Straf?’ probeert ze voorzichtig. Spikkel kwispelt vrolijk. Hij is blij dat de tweeling thuis is.

De tweeling loopt zwijgend naar de keuken. Ellis pakt twee glazen uit de kast en Thelma pakt een pak sap uit de koelkast.

‘Nee’, zegt Thelma en ze probeert haar stem zo gewoon mogelijk te laten klinken. ‘We hebben nog wat helpen opruimen in de klas.’

Mevrouw Bongers kijkt op haar horloge. ‘Ik ga met de jongens en Spikkel naar de speeltuin. Gaan jullie mee?’

De zusjes schudden hun hoofd.

‘Nee, we hebben nog wat huiswerk te doen’, zegt Thelma. ‘Dat werkstuk moet vrijdag af zijn.’

Mevrouw Bongers trekt haar jas aan. ‘Lex ... Leootje ... we gaan!’

Er klinkt geschreeuw en even later stormen er twee kleine jongens de keuken binnen.

Lex en Leootje zijn een tweeling, net als hun zussen Thelma en Ellis. De jongens zijn gek op hun grote zussen.

‘Ha, Loe-Loe’, roept Ellis en ze knuffelt de jongens. Ook Thelma geeft haar broertjes een dikke pakkerd. ‘Hebben jullie lekker gespeeld?’

‘Ja, ja ...’ De jongens rennen de gang in.

“De Loe-Loe” is de bijnaam die Thelma en Ellis aan hun twee kleine tweelingbroertjes Lex en Leotje hebben gegeven, vlak na hun geboorte. Ellis en Thelma hadden al heel jong hun moeder verloren. Hun vader, meneer Bongers, had jarenlang alleen met zijn jonge dochters geleefd. Omdat hij het met zijn werk heel druk had, was er wel steeds een oppasjuffrouw in huis. Thelma en Ellis vonden zo’n oppasjuffrouw maar niets. De ene juffrouw na de andere pestten ze weg. De meiden konden behoorlijk vervelend zijn, want geen oppasjuffrouw hield het lang bij ze uit. Totdat juffrouw Betty kwam. Zij veroverde het hart van de tweeling en zorgde voor een fijne en gezellige sfeer in huis.

Toen meneer Bongers en juffrouw Betty dan ook verliefd op elkaar werden en gingen trouwen, was de tweeling dolenthousiast. Nu hadden ze weer een lieve moeder waar ze dol op waren.

Na een tijdje werd de tweeling Lex en Leo geboren, en Thelma en Ellis konden hun geluk niet op. Nu hadden ze er ook nog twee broertjes bij, die ze liefkozend de Loe-Loe noemden.

‘We zijn over een half uurtje terug’, zegt mevrouw Bongers. ‘Werk ze!’

Thelma en Ellis knikken. Als de deur dicht slaat, is het rustig in huis.

‘Pfff, wat een geluk dat mama het niet gezien heeft’, zucht Ellis.

‘Ze is toch al zo bezorgd, sinds de randweg is afgesloten en er hier zo veel verkeer in de straat rijdt.’

Ellis zet haar lege glas op het aanrecht. ‘Gelukkig is het goed afgelopen.’

De meiden lopen naar de gang en willen de trap oplopen als ze de brievenbus horen klepperen.

‘Post!’ roept Thelma. Ze stuift naar de voordeur en raapt de enveloppen en krantjes op die op de deurmat zijn gevallen. Snel kijkt ze naar de namen op de brieven.

‘Meneer Bongers, meneer Bongers, mevrouw Bongers ...’ Een voor een legt ze de brieven op het gangkastje dat onder de kapstok staat.

‘Is er nu nooit eens post voor ...’ Ze stopt met praten en staart naar een langwerpige envelop in haar handen. ‘Ellis en Thelma Bongers’, leest ze hardop voor.

Ellis stuift naar haar toe. ‘Kijken!’

Samen staren ze naar de envelop waarop hun namen in sierlijke letters staan geschreven.

‘Van wie zou die brief zijn?’ vraagt Ellis.

Thelma draait de envelop om. ‘Daar komen we maar op één manier achter.’

Ze scheurt de envelop open en haalt er een brief uit.

Razendsnel vliegen hun ogen over de tekst. Dan kijken ze elkaar aan. Ze stralen.

‘We hebben gewonnen!’ stamelt Ellis. ‘We hebben gewonnen.’

‘Niet te geloven!’ mompelt Thelma.

Ellis grijpt haar zus beet en samen dansen ze door de gang. Met de brief in haar handen draait Thelma rondjes om Ellis die staat te springen en te hossen.

Hijgend zitten ze even later op de onderste traprede.

‘Wat hebben we eigenlijk gewonnen?’ vraagt Ellis. Ze rukt de brief uit Thelma’s hand en leest de brief nog eens goed.

‘We zijn uitgenodigd voor een dagje in de dierentuin’, lacht Thelma. ‘We krijgen een rondleiding en we mogen de dieren voeren.’

‘Wij samen?’

‘Nee, onze hele klas.’

‘Wat?’ Ellis’ mond valt open. ‘Mag de hele klas mee?’

Haar ogen glijden over de regels in de brief.

Den Haag

Gefeliciteerd Ellis en Thelma ...

Jullie hebben de eerste prijs gewonnen in de fotowedstrijd van De Dierenbescherming Nederland. Enkele weken geleden hebben wij alle kinderen opgeroepen om een foto op te sturen van hun lievelingsdier. De inzendingen stroomden binnen en de jury heeft een zware taak gehad. Er waren zo veel leuke, grappige, ontroerende en lieve foto's bij.

Na lang overleg besloot de jury dat jullie foto de eerste prijs kreeg. Het commentaar van de jury luidt als volgt: ‘Deze originele en vrolijke foto laat duidelijk zien dat Spikkel het lievelingsdier van de twee zusjes is en beantwoordt dus aan de opdracht.’

De eerste prijs bestaat uit een bezoek met de hele klas aan de dierentuin. Jullie krijgen een compleet verzorgde dag aangeboden met een rondleiding achter de schermen, een heerlijke lunch en een feestelijk cadeau aan het eind van de dag.

Wij verzoeken jullie om contact met ons op te nemen. Misschien is het handig als jullie juf of meester het bezoek met ons gaat regelen. Nogmaals gefeliciteerd en tot gauw! Op de achterkant van deze brief staan alle gegevens.

Hoogachtend,

P. v.d. Valk

‘Sjongejonge’, mompelt Ellis. ‘En ik dacht nog wel dat die foto niets voorstelde.’

‘Toch een goed idee van pap om de foto in te sturen, hè?’ lacht Thelma.

Ze denkt terug aan het moment waarop de foto van Spikkel genomen was.

Het was een regenachtige dag en ze hadden Spikkel samen uitgelaten. Spikkel was helemaal nat. Zij en Ellis stonden onder de paraplu bij de voordeur. Papa deed de deur open met een fototoestel in zijn handen. Hij had het apparaat net gekocht en wilde wat oefenen. Net op het moment dat Thelma en Ellis hun regenkleding en paraplu hadden uitgetrokken, en op hun hurken zaten om Spikkels riem af te doen, schudde Spikkel zich uit. De spetters vlogen in het rond. Thelma en Ellis werden kleddernat en Spikkel likte de druppels van hun neuzen. Papa maakte daar snel een foto van.

Toen papa in de krant las over de fotowedstrijd, stelde hij voor dat ze die foto zouden insturen. Het was al een aantal weken geleden dat ze de foto hadden opgestuurd en eigenlijk had niemand meer verwacht iets te horen. En nu hadden ze gewonnen!

‘Morgenochtend nemen we de brief mee naar school’, zegt Ellis. ‘Wat een verrassing zal dat zijn.’

‘Denk je dat de meester het ook leuk vindt?’ vraagt Thelma. ‘Tuurlijk, waarom niet?’

Thelma haalt haar schouders op. ‘Ik weet niet. Meesters zijn nooit zo in voor dagjes uit. Weet je nog dat de vader van Jolanda ons met de hele klas uitnodigde op zijn kasteel? Het was een heel gedoe om het voor elkaar te krijgen. Iets met inspectie. De meester zei toen dat je niet zomaar de school mocht verlaten. Dat stond in de wet.’

‘Wat een stomme wet’, zegt Ellis. ‘Je mag toch wel naar de

dierentuin? Dat is leerzaam.'

'Morgen zullen we het weten', zegt Thelma.

Lees ook deze delen:

De Olijke Tweeling in de brugklas

De tweeling Ellis en Thelma gaat naar de brugklas. Maar helaas komen ze niet bij elkaar in de klas! Eerst vinden ze dat helemaal niet leuk, maar dat verandert na een tijdje. Ze merken dat niemand hen uit elkaar kan houden, en dat heeft voordelen. Als ze moeilijke toetsen moeten maken, wisselen ze gewoon even van klas.

Dat gaat een tijdje goed, maar dan krijgt hun klasgenootje Eva argwaan. Ze dreigt het geheim van de Olijke Tweeling door te vertellen. Maar Eva heeft zelf ook een groot geheim ...

De Olijke tweeling en het vervalste schilderij

Ellis en Thelma verheugen zich op het aankomende schoolkamp: met de hele klas kamperen! Maar helaas kunnen de ouders van Gerrie het schoolkamp niet betalen. En de meester laat bezorgd weten dat de schooltenten stuk zijn. De tweeling bedenkt een goed plan om geld in te zamelen voor Gerrie en de nieuwe

tenten. Iedereen helpt mee, en voor ze het in de gaten hebben belandt De Olijke Tweeling in een spannend avontuur ...